

lagt vægt på de lokale bevaringsforeningers, lokalhistoriske selskabers aktivitet. Jeg er helt enig med dem, som har sagt, at det er meget værdifuldt, at det folkelige engagement styrkes.

Så har der været nogen tvivl om det konkrete forslag om etablering af regionale faglige råd, der nævnes i redegørelsen, og dér vil jeg gerne understrege nogle ting i forhold til de kritiske bemærkninger, der har været.

Formålet med forslaget er ikke at skabe en ny instans med besluttende kompetence eller et nyt omsvøbsdepartement i lokalsamfundet. Formålet er at sikre en udnyttelse af den faglige ekspertise, der findes i lokalsamfundet. Det kan være museumsfolk, det kan være folk fra de lokalhistoriske foreninger, det kan være folk fra bevaringsforeninger, det kan være folk med særlig arkitektonisk indsigt, der kan sidde i sådanne regionale nævn og gøre det muligt både for borgergrupper og for myndigheder, hvis de selv ønsker det, at få en lokal ekspertudtalelse om et bestemt problem.

I dag er det sådan, at det ofte er vanskeligt for kommunalbestyrelser eller for borgerne at finde ud af, hvor ekspertisen findes henne, og fristelsen til at skubbe sager over til København er meget stor – enten til det særlige bygningsssyn eller til Nationalmuseet eller til de mange eksperter, der findes i København – med det resultat, at udnyttelsen af den lokale ekspertise bliver for ringe. Og derfor var min tanke den, hvis man kan finde en rigtig måde at gøre det på, at lave sådanne faglige råd. Pendanten til det er jo de grønne råd, vi kender inden for naturbeskyttelsesområdet, og som jo mange steder har fungeret ganske udmærket. Så vil vi kunne indhøste nogle erfaringer og se, hvordan det her vil kunne komme til at virke i praksis, og jeg tror, ideen er god. Da alle lægger vægt på, at dette først og fremmest er en lokal diskussion, er det også rigtigt at finde en måde at inddrage lokal ekspertise på. Det kan også gøres på en sådan måde, at der i dette tilfælde er tale om meget begrænsede merudgifter.

Jeg noterede mig, at der i princippet var flertal for tanken her i Folketinget, og det siger jeg selvfølgelig tak for. Jeg mener oven i købet at kunne sige, at nogle af dem, som var kritisk indstillet over for noget, der var alt for formaliseret, har mulighed for at deltage i dialogen om at lave den slags lokale instanser, så vi sikrer, at vi får noget, der er smidigt, og noget, som vil virke positivt lokalt.

Den tredje konklusion, som lægges frem i min redegørelse, er, at der skal sikres en balance mellem beskyttelse og benyttelse. Jeg tror, at det var hr. Langkilde – men hr. Langkilde var ikke den eneste ordfører; fru Henriksen og andre var også inde på det – der understregede, at dette, at ting bliver brugt, ofte er den bedste beskyttelse. Ja, faktisk har vi, som hr. Hindrup Andersen nævnte før, nogle deprimerende eksempler på, at bygninger, som af den ene og anden grund står ubrugte hen, forfalder, sådan at de bevaringsværdige elementer, der er ved bygningerne, simpelt hen forsvinder som følge af mangel på anvendelse, og derfor er det meget vigtigt, at vi også finder den rigtige anvendelse for det, vi vil beskytte.

I den danske fredningslovgivning er det et princip, at en bygning, som vi freder, skal kunne bruges til sit formål efter fredningen, og de centrale fredningsmyndigheder gør et meget stort arbejde for at sikre, at vi ikke freder noget, der så ikke kan bruges i fremtiden, og det sker i en meget fornuftig dialog med ejeren.

Må jeg i øvrigt i forhold til dem, der siger, at vi freder helt vildt i dette land, gøre opmærksom på, at i alt har vi altså kun 9.000 fredede bygninger i forhold til adskillige hundrede tusinde bevaringsværdige bygninger, og at årsfredningerne ligger på omkring 50. Der har været en vis stigning i de sidste par år, men altså på et meget lavt niveau.

Det er i øvrigt et princip, som jeg synes er positivt, når vi taler om bygningsfredning, når vi taler om beskyttelse af fortidsminder, når vi taler om beskyttelse af kulturlandskabet i Danmark, at det, vi tilstræber, ikke er et museumsland. Vi tilstræber ikke reservater, vi tilstræber ikke museumsbyer, vi tilstræber ikke museumslandskaber. Vi tilstræber derimod, at det værdifulde, som vi har arvet, går ind i vor tids formning af vores samfund, sådan at det gamle giver det nye perspektiv, og det nye, det pulserende liv, giver det gamle det liv, som det gamle, det nedarvede, har brug for.

Den næste konklusion i min sammenfatning af min redegørelse var, at kulturmiljøet i yderligere omfang skal integreres i Miljø- og Energiministeriets internationale miljøbistand. Det har der kun været et par ordførere, der har kommenteret. Jeg opfatter det uden videre som en tanke, der nyder bred støtte her i Folketinget.

Så siges det i den næste konklusion, at kulturlandskabet må styrkes gennem planlægning og administration, og der nævnes, at man i forbin-